

PŘÍBĚH VÁLEČNÉ VETERÁNKY

Marie Adamcová

Narozena 11.10.1923 v Bouzově

Zemřela 23.11.2015 v Olomouci

Nositelka osvědčení válečného veterána ev. č. 170009786

Příběh z konce 2. světové války, který vedl k pozdějšímu přiznání statutu válečného veterána, se odehrál následujícím způsobem.

Jedné noci v zimě 1944-1945 přivedl jeden příbuzný z lokality Bouzov Starý Pivovar do domku mého dědy a babičky (Bouzov č.p. 16) vysíleného a silně zbědovaného muže. Ten měl hodnost majora ruské armády, jmenoval se Ivan Kirilovič Čerepenko, a byl na útěku ze zajateckého transportu. Prarodiče dotyčného „ubytovali“ v půdním prostoru hospodářského stavení krajově zvaného přístodůlek. V obytných prostorech to nebylo možné pro vysoké riziko. Ani tato varianta nebyla bez rizika. Na bouzovském hradě pobývala po dobu války německá posádka a snad tam i jednou nocoval samotný Heinrich Himmler. Z hradu bylo později vypraveno i likvidační komando do Javoříčka. Moje maminka Marie rozená Volkmerová, její bratr František a jejich otec (můj děda) Ferdinand Volkmer se o ruského vojáka starali a zajišťovali i nějaké informační propojení do sítě v bouzovsko javoříčském regionu operující partyzánské skupiny Jermak. Ruský voják si v dřevěném obložení prostor svého úkrytu nožem vydlabal průzor, aby měl přehled o dění v hospodářství a mohl v případě nutnosti reagovat útekem přes zahradu.

Ivan Kirilovič při svém útěku ze zajetí utrpěl omrzliny prstů obou nohou. Omrzliny byly zřejmě vážnějšího charakteru a jeho zdravotní stav se zhoršoval. Děda jedné únorové noci 1945 postiženého naložil do vozu taženého koněm a převezl jej do Vranové Lhoty, kde mu MUDr. Simon postižené prsty amputoval. Kde se Ivan Kirilovič v průběhu své rekonvalescence skrýval, mi není známo.

U mých prarodičů se objevil na přelomu duben-květen 1945. Bylo to v době, kdy vesnicí procházeli či na koních projížděli Rusové. Ti jak je známo, se nechovali vždy v souladu s obecně uznávanými dobrými mravy. Jeden z nich se rozhodl, že si na další cestu vezme maminčino jízdní kolo, které stálo opřeno o vrata zemědělské usedlosti. Maminka se snažila kolo zachránit a situace se stávala kritickou. Jako na zavolanou se ve vratech domu objevil Ivan Kirilovič a pod ráznou pohrůžkou použití své osobní zbraně situaci vyřešil.

Tak šel čas a já narozen v roce 1956 jsem začal brát rozum. Mohlo to být někdy začátkem šedesátých let, kdy mi strýc František ukazoval na tehdy ještě stojící stodole onen památný průzor. Krátce potom byla část stodoly zbořena a tato památka na Ivana Kiriloviče zmizela z mého dohledu. Letos v létě jsem natíral dřevěná vrata v prostorech naší rodinou neustále využívané rodové usedlosti v Bouzově a v konstrukci těchto vrat jsem našel ono prkno s nenápadným průzorem, který vydlabal muž, na jehož přežití měla podíl moje maminka a nebýt jeho, tak moje maminka nepřežila začátek května 1945.

Je večer 25. listopadu 2015, sedím v kuchyni rodného domu mojí maminky a na přání paní Martiny Nimrichterové píšu tyto řádky. Na stěně za mými zády visí zarámovaný „Dík a uznání“ udělený mému dědovi Ferdinandu Volkmerovi vystavený dne 17.2.1948 a podepsaný tehdejším ministrem národní obrany Ludvíkem Svobodou. Onen dokument nese č. j. 36864-Vo-43-1946. Mamince udělený „Dík a uznání“ se v průběhu let ztratil neznámo kam.

Lidé odcházejí, dokumenty se ztrácejí, příběhy k památce těchto lidí zůstávají...

*Vít Adamec, syn Marie Adamcové rozené Volkmerové
vita.adamec@seznam.cz, 602647029*